

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השים זאת ולפדה את בני ישראל שימה בפייהם
למען תהיה לי השירה הזאת לעד בני ישראל: כי אביכנו אל הארץ
אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודן ונפה אל אלהים
אחרים ועבדם ונאצוני והפר את בריתך: ויהי כי תמצאו אותו רשות רשות
זරות ועתה לשירה הזאת לעד פניו לעד לא השבח מפי זרעך כי דעתך
את יצורך אשר הוא עשה היום בטרם אביכנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיך העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: היו "יהודים!"
הישמרו להם מעבודה זהה, אל תפנו אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפרו את
בריתך! ובשער זאת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדלות והعملיות, תגדל ההשגה הבאה
מןנה. כמו שכתב המיסיליט ישרים (פרק א) ז"ל, "כפי השיעור אשר כבש את
ציו ותאותיו, ונתרחק מן המוחיקים אותו מה טוב, ונשתדל לדק בז, כן ישיגו
ישmach בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי
את השמחה העצומה של ימי הפורים, את האורה ושמחה ושון וקר", עליו
לשים אל לבו את עבודותם של ישראל בימים ההם, שהבו בתשובה לבב שלם
ורוח נשברת, עד שנהיי "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מוחקים מכל דבר הקשור
לעבודה זהה ולאורחות הגויים. ע"י עבודה זו דיבק, שבר או אביה היהודים לשלווט
בבם ונפהר הוא אשר ישלווט היהודים מהם בשניהם, צו ל"קימו וקבלו היהודים
עליהם ועל זרעם ועל כל הנלום עליהם", ל"יום משתה ושמחה", יום של אהבת
הש"ת וקבלת התורה. ע"ז כתיב "ונקיים האלה זוכרים ונעשים בכל דור ודור,
משפחחה ומשפעה, מדינה ומדינה, עיר ועיר, ומי הפורים האלה, לא יעברו מותן
היהודים, זוכרים, לא יסוף מזרעם".

אותו כלל נכון לא רק "בימים הטעים", אלא גם "זמן הזה". כפי השיעור
שיתרחק האדם מן הגויים הטמאים ויبدل מהם, ויתדק בצל נפשו בדת יהודית,
כך יזכה לאשר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדושה, ולטוב הרוחני שי
אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעת ולהרגיש קצת
ענין "כן ישיגו וישמח בו" בימי נאלה, כאשרה של הגאותה כבר מבצבץ וועלה.]

שמחה פוריות

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יכולו בלתי אל האיש אשר באמת בשם
"יהודי" יcone, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושותן ליהודים", ליהודים דייקא.
"יהודי" הוא הכהן בעבודה זהה (כדייאת מגילה י, א), המתרחק מהבליהם של
הגויים, והמתדק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית".
איש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

אלך כ"י" פלאן

ראש מכון, המכון תפארת

שורש שנתתו של המן – שנתת הדת

"מגידי לך מן לראות העמדך דברי מרדכי כי הגיד לך אשר הוא יהודיך"
(אסטר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שנתנת המכן למרדכי לא הייתה בעצם ה"חוצה" שמרדי כי
לא השתחזה לו. אלא שנתה מיוחדת עליו בלבד, בגלל זה שמרדי היה "יהודי".
ובבבואר הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז"ל, כי הגיד להם אשר הוא יהודי –
ולפיכך היה שנתתו עלי רב מאר, כי אין שנתת הדת, עכ"ל. כמובן,
שנאה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנתת הדת. שנתת המכן
למרדי הייתה בגלל שהוא יהודי, והוא יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור
להשתחזה לעבודה זרה. ונתנת הדת, עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ו): "ויבץ בעיניו וגוו כי הגידו לו את עם
מרדי", ופי הגר"א ז"ל, כי אמרו לו שאינו כורע מלחמת שהוא יהודי, עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המכן בגדותיו היה להעקר את הדת, וכמו
שכתב הגר"א עה"פ (פסוקו) "זיבקש המכן – פירוש לעקור הדת". ובכן, מכיוון שככל
יעיר שנתתו של המכן למרדכי – ולעמו – הייתה על עסקית, אךطبعי דת, אף עבר "דת יהודית".

על מי גזר המכן? כתיב: "זיבקש המכן להשמיד את כל היהודים אשר בכל
מלחמות אחיזורש עם מרדכי". וממי אלה הנקראים "עם מרדכי"? ואמורים ח"ל
(מגילה יג, ב): אמר רבא, בתחילה במרדכי בלבד, ולבסוף בעם מרדכי – ומנו רבנן
– ולבסוף בכל היהודים.?

"עם מרדכי" מאן נינהו? רבנן! הם מהו אשר עוררו את נתנתו של אותו
רשע באופן כה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מה "יהודים", והוא יש לו תורה,
יהודי יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחזהות להמן. ואת זה לא היה המכן מסוגל
לסבול.

עבדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא "יהודי" אמיתי?

מטו משמיה דמיהר"ל דיסקין ז"ל, שאמר על הצרות הרבות שייהיו באחרית
הימים, "מי שהוא עהרליך עד ינצל". כששאלוהו, "ומי הוא עהרליך עד?"?
עונה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למלודך שכן היא המידה: מי שמובלט מהגויים,
הוא הוא "יהודי" הדבוק בדת האמת, בחירות האמתיים, ובגוים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולא זין בשם רב הגר"א (כפי שモבא בספר
אמונה והשגחה להגר"ש מלצן), כי כל סדרה ממשנה תורה מקבל למאה שנה
מהאל השמי, ופסוקי כל סדרה מרים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון
זהה עולה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה
מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

א. ולהלן (פסוק י) כתוב ביתר פריטו: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שهما כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכו' ע"ש. הרי שעייר

מטרת המכן היה להבטל אותם מן המצווה.

ב. ובפי הגר"א כתוב ז"ל, "והכל היה מפי 'עם מרדכי' דהינו יהודים, שבשבילך לא כרע מרדכי", עכ"ל.

ג. והינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה המועדת לנו, במלא הקדושה ורום המעל, ולא כמו קודם לכן, שחלק מישראל נמצא על אדמתם, אבל תואר "הארץ".